

καὶ ὁ οὐρανὸς τῇ λέγει κλαῦσε. Καὶ αὕτη κλαίει ἄπαστος ἐδη-
 τὸς ἠδὲ ποτῆτος συλλογιζομένη τὸ φάος τὸ γλυκερόν. Ὁ οὐρα-
 νὸς ἐξίλεώθη, ἐκάμφθη, ἐλυπήθη καὶ λυπηθεὶς ἀπέστειλε τὸν
 ὕπνον ὅπως παύσῃ ἐπ' ὄλιγον αὐτῆς τὸν πόνον. Καὶ τὴν κατέ-
 λαθεν ὁ ὕπνος ὅτε τὸ στήθος τῆς ἐπλαττεν ὅσα λέων ἐν ὀμίλῳ
 ἀνδρῶν φοβηθεὶς, ὁπότεν δόλιον περὶ αὐτὸν σχηματίζωσι κύκλον·

*ὅσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὀμίλῳ
 δείσας, ὁπότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἀγῶσιν,
 τόσσα μιν ὀρμαίνουσαν ἐπῆλυθε γῆρυμος ὕπνος.
 (Οδ. Δ. 791.)*

'Ἄλλ' ἡ ἀρετὴ εἰς ἑαυτὴν ἀκράδαντον ἔχει πίστιν καὶ ἡ πί-
 στις αὕτη ἀκαταμάχητον ταύτην καθιστᾷ. Ἡ ἀρετὴ τὸν ἑαυτῆς
 θιασώτην οὐ μόνον ἐγρηγοροῦντα ἀλλὰ καὶ ὑπνόττωντα ἐνισχύει.
 Καὶ αὕτη τὴν Πηνελόπην παρηγορεῖ δι' ὄνειρων καὶ ὡς εἰδῶλον
 πρὸς ταύτην ὀμιλεῖ καὶ λέγει· θάρσει, μὴ κλαῖε, μὴ φοβοῦ, ὁ
 υἱὸς θέλει ἐπανελθεῖ. (Οδ. Δ. 805.) Ἠλαφρώθη ὄλιγον τὸ στη-
 θος αὐτῆς πάλλον καὶ ἡ καρδία τῆς πάσχουσα. Ἄλλὰ ἡ δυστυ-
 χία εἰς τὴν κορυφὴν φθάσασα ἔπρεπε μετὰ μικρὰν στάσιν ἐπὶ
 τὸ ἐναντίον νὰ τραπῇ. Πλὴν εἰσέτι νὰ κλαύσῃ ἡ βασιλεία ἔ-
 μελλε ὅπως ἡ κατόπιν εὐτυχία μᾶλλον καταφανῆς γίνῃ. Ἡ Πη-
 νελόπη τὰ φίλτερα αὐτῆς ὄντα ἀπώλεσασα καὶ ὑφισταμένη
 δεινὰ καὶ ἀτιμαζομένη μύρεται καὶ δακρύζει· τὰ δάκρυα αὐτῆς
 καταρρέουσιν ἐπὶ τῆς εὐνῆς πρὸ πολλοῦ καὶ καθυγραίνωσι ταύ-
 την... Ἄλλ' ἤδη ὁ καιρὸς ἐκ χειμῶνος καὶ ἀνεμοστροβίλου με-
 ταβάλλεται εἰς εὐδίων καὶ μαλακόν. Τὰ πρῶτα μαῦρα νέφη ὑπὸ
 σφοδροῦ βορέα ἐλαυνόμενα ἀστραπηδὸν φεύγουσι καὶ μετ' οὐ πο-
 λὺ θέλει φανῆ τὸ γαλανόχρουν τ' οὐρανοῦ χρῶμα.

(ἀκολουθεῖ.)